

## Arrest

nr. 348 055 van 4 juni 2026  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BROUWER  
Louizalaan 251  
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 1 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) van 25 mei 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. DE BROUWER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 25 mei 2026 toe op de luchthaven van Zaventem (BRU) vanuit Kinshasa met zijn Congolees paspoort en zijn Belgische verblijfskaart.

De gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie trof op 25 mei 2026 de beslissing houdende een terugdrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Op 25.05.2026 ..... om 9.50 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT.....”,

*werd door ondergetekende V.G.J. hoofdinspecteur*

*de heer / mevrouw : naam B. B. voornaam J.-B. geboren op 05.06.1964 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te /*

*houder van het document PP nummer (...) afgegeven te Congo op : 22.05.2026*

*houder van een ingetrokken verblijfskaart van het type C afgegeven door België geldig van 25.05.2021 tot 25.05.2026 gesupprimeerd op 09.05.2022*

*Aangekomen met vlucht nr SN358 afkomstig uit Kinshasa, en zal teruggedreven worden naar Kinshasa, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :*

*(...)*

*(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

*Reden van de beslissing: betrokkene is in het bezit van een C kaart afgeleverd op 25.05.2021 en gesupprimeerd op 09.05.2022. De aanvraag tot herinschrijving van deze kaart werd geweigerd op 15.09.2025. Betrokkene is zodoende niet meer in het bezit van een geldige machtiging tot verblijf*

*(...)”*

*Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 mei 2026.*

*Een repatriëring is gepland op 5 juni 2026.*

## *2. Over de ontvankelijkheid*

*2.1. De vordering is niet ontvankelijk in zoverre deze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.*

*Deze beslissing houdt immers een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt: “De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”*

*2.2. Voor zover de verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, tweede lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.*

## *3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid*

### *3.1. De drie cumulatieve voorwaarden*

*Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.*

*Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.*

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 Verzoeker wijst erop dat hij het voorwerp is van een teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

3.2.2. Uit de gegevens die de verwerende partij overmaakte, blijkt dat de teruggedrijving naar Kinshasa op 5 juni 2026 in het vooruitzicht werd gesteld. Omdat deze tenuitvoerlegging, wel degelijk imminent is, kan hij worden bijgetreden waar hij stelt dat er sprake is van hoogdringendheid.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

### 3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 19 van de vreemdelingenwet, van artikel 39, §7 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 4 en 6 van de Schengengrenscore, artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 41, 42 en 58 van de Wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: de Taalwet Bestuurszaken), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht.

In een eerste onderdeel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht. Hij wijst op zijn aanvraag tot herinschrijving bij de gemeente in december 2024. Toen was hij nog in het bezit van een geldige verblijfskaart en hij werd niet ingelicht over het feit dat de kaart gesupprimeerd was. Hij had verschillende contacten met de gemeente, maar nooit werd hij ingelicht over het feit dat zijn verblijfskaart was gesupprimeerd. Indien hij correct was geïnformeerd had hij aan de grensautoriteiten kunnen wijzen op zijn sociale, professionele en familiale banden met België sinds meer dan 20 jaar. Dat hij onafgebroken in België verblijft van 2022 tot 2024 en steeds heeft gewerkt. Alsook het feit dat de weigering van herinschrijving hem nog niet betekend was toen hij het vliegtuig nam op 25 mei 2026. Verzoeker werd niet gehoord over zijn specifieke situatie en kreeg niet de kans om zijn banden met België uiteen te zetten.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de motivering niet afdoende is met betrekking tot zijn verblijfskaart. Verzoeker herhaalt dat hij niet op de hoogte was van de suprematie van zijn verblijfskaart ten gevolge van een ambtshalve afvoering. Hij werd ook niet op de hoogte gesteld op het moment dat hij een herinschrijving aanvraagde. Hij wist niet beter dan dat hij in het bezit was van een geldige verblijfskaart. De procedure van herinschrijving was volgens hem het gevolg van een probleem met zijn adres maar niet met zijn verblijf. Verzoeker was aldus te goeder trouw toen hij terugkeerde in mei 2026 en geloofde stellig dat zijn verblijfskaart nog geldig was. Bovendien is het niet omdat hij ambtshalve afgevoerd was dat hij eveneens geen verblijfsrecht meer had. Verzoeker verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad. De weigering tot herinschrijving was hem nog niet betekend. Bovendien kan verzoeker met de bijgevoegde loonfiches aantonen dat hij zich weldegelijk in het Rijk bevond. Verzoeker was aldus weldegelijk in het bezit van een geldige verblijfskaart op 25 mei 2026.

In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest doordat hij sinds meer dan 20 jaar in België leeft en werkt. Verzoeker verwijst in dit verband naar de loonfiches, toegevoegd aan het verzoekschrift. Zijn zus en twee meerderjarige kinderen leven eveneens in België. Het feit dat hij terugkeerde naar Kinshasa was omdat zijn moeder is overleden.

In het vierde onderdeel voert verzoeker de schending aan van de taalwetgeving. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing in het Frans diende te worden genomen aangezien hij zich steeds in het Frans heeft bediend in zijn contacten met de overheid. De teruggedrijving is een direct gevolg van de beslissing tot weigering van herinschrijving die het gevolg is van de aanvraag tot herinschrijving en bijgevolg diende de beslissing tot teruggedrijving in het Frans te worden opgesteld. Bovendien heeft verzoeker zich in het Frans uitgedrukt ten aanzien van de grensautoriteiten.

3.3.2 De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 3, eerste lid, 1°/ 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Deze wetsbepaling luidt als volgt *“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :*

*1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”*

Vervolgens wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing dat verzoeker in het bezit is van een C kaart, afgeleverd op 25 mei 2021, doch vervolgens gesupprimeerd op 9 mei 2022. Bovendien stellen de grensautoriteiten vast dat de aanvraag tot herinschrijving van zijn verblijf werd geweigerd op 15 september 2025.

Dit stemt overeen met de gegevens in het administratief dossier. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in België gekend is sinds 2005. Hij werd op 27 juni 2016 in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 22 februari 2021. Op 27 juli 2020 werd hij ambtshalve geschrapt. Verzoeker dient op 1 februari 2021 een aanvraag tot herinschrijving in. Op 1 april 2021 werd verzoeker uitgenodigd door de gemeente Asse om hem een C-kaart af te leveren, geldig voor een periode van vijf jaar. Verzoeker werd op 9 mei 2022 wederom ambtshalve geschrapt en zijn verblijfskaart werd op 11 mei 2022 gesupprimeerd. Op 27 december 2024 dient verzoeker een nieuwe aanvraag tot herinschrijving in. Hij werd verzocht om voor de periode oktober 2023 tot en met november 2024 bewijzen voor te leggen in verband met zijn aanwezigheid in het Rijk. Op 15 september 2025 werd de herinschrijving geweigerd. Het gemeentebestuur Asse nodigde verzoeker uit op 16 september 2025, waaraan verzoeker geen gevolg gaf. Op 24 april 2026 nam verzoeker contact op met de gemeente om zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Uit het schrijven van 15 september 2025 blijkt waarom de herinschrijving werd geweigerd, met name;

*“Betrokkene werd op 09.05.2022 ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister. Op 27.12.2024 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08.10.1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag. Betrokkene heeft namelijk onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 03.02.2022 tot het aanbieden ter inschrijving. Bij zijn aanvraag tot herinschrijving dd.27.12.2024 legt hij loonfiches voor de periode van januari 2022- september 2023 en een bewijs van een geldtransfer op 06.04.2022 via Western Union. Om betrokkene de kans te bieden meer bewijzen van aanwezigheid voor te leggen tijdens de betwiste periode werd hem verzocht op 11.02.2025 om bijkomende bewijzen te leveren van aanwezigheid in België voor de periode van oktober 2023 tot en met november 2024. Op 05.05.2025 legt hij via het gemeentebestuur een verklaring voor van een firma (AP Production -Artisans de Paix production) dat zou moeten dienen als tewerkstellingsattest en net de periode van 01.10.2023 tem.30.11.2024 bestrijkt. Volgens deze verklaring zou hij gewerkt hebben met een contract van bepaalde duur als “agent artiste manager”. Echter, zowel het vermelde KBO-nummer (0864280589) en RSZ-nummer (1981577-10) blijken niet te kloppen en verwijzen naar andere bedrijven waarvan 1 firma reeds sinds 2009 failliet is. Bovendien blijkt uit nazicht van het RSZ-werknemersbestand (DOLSIIS) dat meneer hoegenaamd niet gemeld stond als werknemer in de opgegeven periode. Hij blijkt bij geen enkele werkgever aan de slag te zijn geweest in die periode. Het document blijkt dus vals en kan bijgevolg niet aanvaard worden om de reden dat het geen enkele bewijskracht heeft. Betrokkene toont zijn aanwezigheid op het grondgebied in de periode van oktober 2023 tot en met november 2024 niet aan. Meer zelfs, het gebruik van een valse verklaring versterkt de veronderstelling dat hij het Rijk heeft verlaten. Hij levert geen overtuigend bewijs van het tegendeel. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9 (9BIS) van de wet van 15.12.1980 op basis van dit Koninklijk Besluit.”*

Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat in artikel 39, §2 van het Vreemdelingenbesluit wordt bepaald dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur verondersteld wordt het land te hebben verlaten. Verzoeker was in de mogelijkheid om het tegendeel te bewijzen doch slaagt er niet in zijn aanwezigheid in België aan te tonen voor de periode van oktober 2023 tot en met november 2024. Uit het voormeld schrijven blijkt bovendien dat de verklaring van een firma dat zou moeten dienen als

tewerkstellingsattest voor de periode 1 oktober 2023 tot 30 november 2024 een vals document is aangezien verzoeker in DOLSIS niet gemeld stond als werknemer. De loonfiches, gevoegd bij het verzoekschrift doen aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk aangezien zij betrekking hebben op het jaar 2022. Ter terechtzitting brengt verzoeker nog stukken bij waarmee hij zijn aanwezigheid in het Rijk wenst aan te tonen. Zo voegt hij een 'tewerkstellingsattest' van de firma AP Productions van 7 april 2025 bij waarin wordt verklaard dat hij bij hen tewerkgesteld was van 1 oktober 2023 tot 30 november 2024. De Raad verwijst evenwel naar het hoger vermeld schrijven van 15 september 2025 waaruit blijkt dat verzoeker niet als werknemer is opgegeven in het RSZ-werknemersbestand (DOLSIS) voor de periode van 1 oktober 2023 tot 30 november 2024. Verzoeker voegt ter terechtzitting nog een 'bevoegdheidsdelegatie' voor de periode 18 september 2025 tot 15 mei 2026 van dezelfde firma toe, gedateerd op 11 mei 2025. Dit attest doet geen afbreuk aan de vaststelling van een gebrek aan bewijzen voor de periode 1 oktober 2023 tot 30 november 2024 dat verzoeker zich weldegelijk in het Rijk bevond, aangezien er wordt gerefereerd naar de periode 18 september 2025 tot 15 mei 2026.

Verzoeker brengt verder geen bewijzen bij dat hij zich voor de periode van 1 oktober 2023 tot 30 november 2024 weldegelijk in het Rijk bevond. Het betoog dat hij veel verhuisde en voornamelijk bij zijn zus verbleef blijft beperkt tot een loutere bewering en wordt evenmin ondersteund door bewijsstukken. Verzoeker betwist bijgevolg dat hij het Rijk gedurende meer dan een jaar heeft verlaten, doch toont het tegendeel niet aan. Waar verzoeker stelt dat zijn 'verblijfsrecht' niet is afgenomen of ingetrokken ten gevolge van de suprematie van zijn verblijfskaart, gaat hij er aldus aan voorbij dat hij geen recht op terugkeer kan laten gelden.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet op de hoogte was van de suprematie van zijn verblijfskaart. Zo kan in het gehoorverslag van 25 mei 2026 opgesteld door de grensautoriteiten het volgende worden gelezen: *"Hij identificeert zich aan de hand van zijn geldig Congolees paspoort met reeksnummer P00201195. Hij vertoont tevens een verblijfskaart met reeksnummer 454211590 dewelke geldig is tot vandaag 25/05/2026! Betrokkene geeft aan op 18/09/2025 te zijn vertrokken naar zijn thuisland om de begrafenisplechtigheid van zijn ouders bij te wonen. Wij stellen vast via het rijksregister dat betrokkene op zijn adres werd geschrappt op 09/05/2022. Hij geeft aan dat dit te maken had met het vertrek bij zijn toenmalige vriendin en de administratieve onmogelijkheid om zich opnieuw in regel te stellen. Wij stellen tevens vast dat tegelijkertijd zijn verblijfskaart werd gesupprimeerd op 11/05/2022. Op 16/09/2025 wordt hij uitgenodigd door de gemeente Molenbeek om zich op 06/10/2025 aan te bieden. Hij geeft geen gehoor aan deze uitnodiging omdat hij op dat ogenblik het land reeds heeft verlaten. Pas op 24/04/2026 neemt hij via mail contact op met de gemeente om zijn situatie te regulariseren. Hij geeft bovendien duidelijk aan er van op de hoogte te zijn dat zijn verblijfskaart is vervallen. Hij had kunnen weten dat hij over een visum moet beschikken om het grondgebied te betreden. Zie tevens bijgevoegde mail. Betrokken beschikt over een OV nummer (...) d.d. 18/05/2005. Betrokkene geeft geen ander reismotief aan dan het hernieuwen van zijn inschrijving in het bevolkingsregister. Gelet op de ogenschijnlijke geldigheid van de verblijfskaart kon de luchtvaart maatschappij niet weten dat betrokkene niet mocht meegenomen worden op deze vlucht."*

Verzoeker kan bezwaarlijk beweren dat hij niet op de hoogte was van de suprematie van zijn verblijfskaart aangezien hij weldegelijk op de hoogte was van de ambtshalve schrapping en hij zelf om een herinschrijving vroeg op 27 december 2024 bij de gemeente Sint-Jans-Molenbeek. Ook uit het gehoorverslag van de grensautoriteiten blijkt dat verzoeker weldegelijk op de hoogte was van het feit dat zijn verblijfskaart was vervallen. Verzoeker kan ook niet voorhouden dat louter omdat hij 'hals over kop' wegens het overlijden van zijn moeder (waarvan hij overigens geen bewijzen bijbrengt) diende te vertrekken en de geldigheidsduur van zijn verblijfskaart nog niet was verstreken, hij veronderstelde te mogen terugkeren. Nu verzoeker geen recht op terugkeer kan uitoefenen kan hij het Rijk slechts binnenkomen met een paspoort voorzien van een (terugkeer)visum.

Verzoeker betwist niet dat hij niet over een visum beschikt. De bestreden beslissing is bijgevolg terecht genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet: *"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt : 2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"*.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar zijn C kaart afgeleverd op 25 mei 2021 en die op 9 mei 2022 werd gesupprimeerd. Zijn aanvraag tot herinschrijving werd geweigerd op 15 september 2025.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de weigering tot herinschrijving hem nog niet betekend was waardoor hij er van mocht uitgaan dat zijn verblijfskaart nog geldig was of dat hij nog steeds over een verblijfsrecht beschikte. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker weldegelijk op de hoogte was van de suprematie van zijn verblijfskaart ten gevolge van de ambtshalve afvoering, aangezien hij zelf om een herinschrijving vroeg op 27 december 2024 en hij zijn aanwezigheid in België diende aan te tonen voor de periode vanaf de ambtelijke schrapping op 3 februari 2022 tot het aanbieden van de herinschrijving.

Bovendien stellen de grensautoriteiten slechts vast dat verzoeker niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. Met name dat hij zich aan de grens aanbiedt in het bezit van een Congolees paspoort met een verblijfskaart die reeds op 9 mei 2022 was gesupprimeerd. Verzoeker is thans niet in het bezit van een visum en kan bijgevolg niet in het Rijk binnenkomen. De motivering in de bestreden beslissing volstaat in het licht van de binnenkomstvoorwaarden.

Blijkens het verslag van 25 mei 2026 van de federale politie is verzoeker bovendien uitgebreid gehoord aan de grens. Een schending van de motiveringsplicht en van het hoorrecht wordt bijgevolg *prima facie* niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest wijst hij op de eerste plaats naar het feit dat zijn zus en twee meerderjarige kinderen in België leven. Ter terechtzitting brengt verzoeker een kopie van de identiteitskaart van zijn zonen bij.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en een meerderjarige zus onderling enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan RvV 233 795 IX - Pagina 7 v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). De kernvraag is in wezen: is er sprake van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie? Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs bij dat hij samen met zijn meerderjarige kinderen en/of zus een gezinsleven onderhoudt. Waar hij verklaart dat hij reeds meer dan 20 jaar in België zou wonen, waarvan hij overigens geen stavingsstukken van bijbrengt, doet hij aan het voorgaande geen afbreuk.

Voor zover verzoeker van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing omtrent zijn privéleven had dienen te motiveren, dient de Raad vast te stellen dat hij geenszins in concreto aantoonde dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Daarnaast merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk een definitieve verwijdering van het grondgebied inhoudt en bijgevolg geen verboden inmenging vormt in het recht op een gezins- en privéleven. De bestreden beslissing houdt geen verbod in voor verzoeker om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten.

De schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest wordt *prima facie* niet aangetoond.

Verzoeker betoogt ten slotte dat de bestreden beslissing in het Frans diende te worden opgesteld.

De Raad wijst erop dat in casu de bestreden beslissing een beslissing tot terugdrijving betreft. Dergelijke beslissing is een politiemaatregel die werd genomen na controle of verzoeker aan de inreisvoorwaarden voldeed. Het gaat aldus om een ambtshalve maatregel nadat bij de inreiscontrole werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit was van geldige inreisdocumenten. Bijgevolg is artikel 41, § 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken in deze niet van toepassing. Immers is de beslissing tot terugdrijving geen antwoord op enige aanvraag van verzoeker, noch een rechtstreeks gevolg van enige aanvraag. De bestreden beslissing is geen akte waaromtrent verzoeker als particulier in de zin van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken, het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (cf. RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Het loutere gegeven dat verzoeker Frans spreekt of een aanvraag tot herinschrijving bij de gemeente in het Frans indiende, doet hieraan geen afbreuk. De bestreden beslissing diende dan ook niet in de taal waarvan verzoeker zich bediende, te zijn opgesteld en betekend. Conform artikel 39, § 1, juncto artikel 17, § 1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken diende de zaak wel degelijk behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is, in casu, gezien de inreiscontrole in Zaventem plaatsgreep, het Nederlandse taalgebied (RvS 28 februari 2011, nr. 211.569).

De schending van de artikelen 41, 42 en 58 van de Wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: de Taalwet Bestuurszaken) wordt *prima facie* niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker *prima facie* niet aantoonde dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, dat hieraan enig onzorgvuldig handelen ten grondslag ligt of dat de gegeven motieven kennelijk onredelijk of onwettig zijn. Een disproportionaliteit tussen het algemene belang en verzoekers persoonlijke belangen blijkt *prima facie* evenmin.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel wordt prima facie niet aangetoond.

3.3.3 Verzoekers enig middel is niet ernstig.

3.4. Bijgevolg is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

##### **Artikel 2**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

N. MOONEN